

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetes.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

M. BRETÓN DE LOS HERREROS.

Fou un gran escriptor cómic
y un felís observador,
qu' entre 'ls autors del seu temps
no tingué competidor.

REFORMAS.

Parlavam la senmana passada de las manio-
bras del ministre de la Guerra al objecte de con-
quistar la grossa de Madrit, conquista sumament

difficil, de la qual no poden envaneixers ni Ale-
jandro Magno, ni Cessar, ni Napoleon. En efecte
no consigna l' historia que cap de aquests tres ge-
nis militars, hagués tret may cap rifa.

Lo general Cassola, sense més auxili que l'
apoyo de onze companys de tresillo, 's va batre
contra 49,999 números, distribuïts entre milers
y milers d' espanyols que tots anavan per lo ma-
teix, y vá ensorrarlos. ¡Ave Cassola triumphator!

No es tot hù guanyar una victoria tant positiva
y suculenta, ó morir com aquells tres genis, l' un
á la flor de la juventut, entre 'l desordre y la bo-
rratxera; l' altre traspassat lo cor pèl punyal de
Bruto, y 'l tercer, migrantse de tristesa sobre l'
árit penyascal de Santa Elena.

Si las hassanyas de un home extraordinari
exerceixen en los pobles una influencia incon-
trastable; si de Alejandro, Cessar y Napoleon ne
parla la Historia y se 'n ocuparà la humanitat,
mentres lo mon existeixi; del general Cassola que
á la seva manera ha passat á ferlos companyia, se
'n ocuparàn y se 'n preocuparàn quan menos los
bellicosos fills de aquesta terra dels cigrons, émuls
casi tots ells de tant victoriós general, y admira-
dors de sa brillant fortuna.

Ja tenim, donchs, un bon entreteniment y un
gran exemple.

La victoria alcansada pèl ministre de la Guerra
serà desd' ara l' ideal dels fills d' Espanya, y 'ls
medis per ell empleats ó siga la táctica que ha se-
guit per treure la rifa, se tornarà la única fatlera
de aquest poble.

Es sapigut y consta á tothom, perque aixís ho
han consignat los periòdichs, que 'l general Cas-
sola no va limitarse á sortir de casa y comprar lo
primer bitllet que li caygués á las mans, com sol

ferho la majoria de las personas que jugan á la rifa.

Res d' aixó: quan á casa seva va tractarse d' esmersar los cent duros, fruit de llargas y empenyadas sessions de tresillo, 'ls interessats van adoptar un luxu tal de precaucions, que bé pot dirse que constituheixen lo refinament en materia de tentar la s rt.

La s rt va designar qu n dels contertulis havia de adquirir lo bitllet; la s rt va senyalar l' administració ahont havia de comprarse: un tercer sorteig va determinar qu n dia del mes se compraria, haventse demanat també a la s rt fins la hora y 'l minut precis de cassar l' afortunat número. Ignoro si aquestas combinacions van realisar-se per medi de bolas   de paperets cargolats,   si, tractantse de jugadors de tresillo y per donar més car cter a la cosa, van acudir a las cartas, fentho a l' As d' oros.

No seria mal que 'l general Cassola publicués en la *Gaceta de Madrid*, una ressenya detallada de aquesta maniobra, que després de tot interessaria molt més als espanyols que 'ls seus decantats projectes de reformas militars.

La molta part de sanch  rabe que corra per las nostras venas, al coneixer aquests detalls intims, no podr  menos de afluhirnos al cervell fentnos exclamar: - «Estava escrit.»

Aix  es inqüestionable: estava escrit que 'l general Cassola havia de treure la grossa.

Si no haguessen procedit a aquell cúmul de operacions previas, dificilment haurian anat a buscar lo bitllet núm. 24,566 a l' Administració ahont lo tenian per vendre; si no hi haguessen anat a l' hora precisa indicada per la s rt, lo bitllet podia estar desat   venut a un' altra persona. Un minut de descuit, y la s rt definitiva no hauria respost a las s rts preparatorias, y 'l nom del general Cassola, no influiria per res en la vida nacional.

Un ministre m s: sis mil duros de sou mentres cavil s reformas militars... trenta mil ralets de cessantia al caure del candelero, y en vida y en mort, l' olvit y la indiferencia.

Ara, en cambi, davant de aquest exemple, no hi haur  espanyol, que realisi un acte mes   menos important sense que previament se fassa dir las cartas.

Antes de contreure una amistat, antes de ficarse en qualsevol negoci, antes de casarse, antes d' emprendre un viatge, per aix  y per una infinitat de cosas m s, nos traurem las cartas, remanarem, escaparem y estarem a la que surti.

La c dula personal y 'ls sams de quaranta vuyt fulls seran objectes que no podran faltar may en la butxaca de cap espanyol. Los diputats, los senadors, fins los *concejals*, avants de votar en pro   en contra de una proposició, consultaran a las cartas, si ha de ser ventatjosa   desfavorable als interessos del pais...   als seus propis interessos.

Lo mateix general Cassola serà un ingr t ab la s rt, si en tots los seus actes de ministre no acut a un sistema que la primera vegada de posarlo en planta li ha produhit resultats tant portentosos.

D' aquesta manera se simplificaran notablement los consells de ministres y desapareixeran totas las causas de dissentiment y de disgust entre 'ls consellers de la corona. Presenta per exemple un ministre qualsevol projecte, solicita que 's dongui una prebenda al amich A   B... donchs res de discutir, ni de picarse las crestas, ni d' enfadarse.... En Sagasta agafa las cartas y re-

mena, en Cassola escapsa, y an m girant.... s , no... s , no... s , no... l' As d' oros que ho digui.

Usant aquest procediment, las crissis serian impossibles y 'ls governs s' eternisarian.

Que tal cosa, en lloch de sortir b , surt malament... los ministres queda exempts de responsabilitat: sempre podran dir que s' han atès rigo-rosament a los decretos de la suerte.

 Eh quina ganga? Sobre tot per en Sagasta, tant poch amich de trencarse la closca.

Vegin com la gran victoria alcansada pel general Cassola, podr  influir no sols en las costums y en la vida intima dels espanyols, sino fins en los assumptos públichs. Y no ho duptin, per cega que siga la s rt, las resolucions que s' adoptin resultaran més favorables que avuy dia. Més malament que ara, ja no pod m anarhi.

Dir  algú que aquesta solució que proposo, resulta sumament fatalista y per consegüent anticat lica.

Tal vegada l' general Cassola tenint en compte aquesta observació, ha procurat subsanar la tendencia musulmana, que li ha valgut la grossa de Madrid, ab un acte del més pur y laudable esperit cat lich.

En efecte, recordant que 'l bitllet premiat va ser adquirit lo dia 8 de Desembre (perque aixis la s rt ho va voler) dia en que la Iglesia solemnisa la festivitat de la Purissima Concepció, acaba de destinar 500 duros a celebrar una festa especial en honor de la Verge sens màcula, immortalisada pel pinzell de Murillo.

Los 500 duros representan l' hu per mil de corretatje, qu' es lo que 's paga a la Bolsa.

Lo general Cassola, al obrar aixis supleix la indiferencia dels que havent tret poca cosa   no havent tret res, no 's recordarian de la Soberana Senyora de Cels y Terra.

 Oh! Aquest acte de pietat m' ha arribat a l'  nima.

Gran cosa es que 'l poble espanyol jugui a la loteria; pero sobre tot, que no perdi la f .

Ignoro com ha de arreglarse aix  de instituir un nou culte especial dedicat a la Verge que tants y tants ne compta; pero al govern no li seria gens dificil averiguarho, y posarse a negociar activament ab Roma, a fi d' establir aqui a Espanya 'l culte de la Verge de la Bona S rt,   millor encare 'l de la Verge de la Loteria.

No tracto de perjudicar en lo m s mínim a la Verge de la Concepció. Lo cas del general Cassola es especialissim y aqui 's necessita un culte de car cter general, baix la protecció decidida del Estat, encarregat de vetllar per la religiositat del poble espanyol y per la prosperitat de la rifa.

La Verge de la Loteria hauria d  tenir un altar en totas las iglesias espanyolas; podria declarar-sela patrona d' Espanya, y desde luego 'ls bitllets que avuy s' expedeixen, en lloch del escut nacional, haurian de ostentar una estampeta ab la imatge de la indicada Verge, y entre las condicions de cada sorteig podrian figurarhi oracions y jaculatorias, pera tots los casos: fervorosos vots de gracias p ls que treuhen, y actes de resignació p ls que no treuhen m s que 'ls quartos de la butxaca.

Aixis, vivint en una continua loteria; pregant y comprant bitllets; ab una que altra corrida de toros, y de quan en quan alguna pelegrinació, com la qu' est  realisantse actualment, ab motiu del

Jubileu del Papa, Espanya podria araiubar á ser la nació més benaventurada de la terra.

Y si algun poble incrédul s'atrevis á reptarnos, repetint aquella máxima del filosofh:

«Los mals governs tornan als pobles supersticiosos.»

Nosaltres fent una mística riatlleta podriam respondre:

«La vida es una rifa y 'l premi gros encare que aquí no 'l traguém, lo tenim reservat en l'eterna benaventuransa.»

P. DEL O.

GÉNERO D' HIVERN.

—De las quatre estacions del any—deya l'altre dia un barceloní de molt bon humor—no n'hi ha cap de tan distreta y entretinguda com l'hivern.

—¿Per qué?

—Perque solzament respatlantse 'l fanch dels baixos dels pantalons, un hom passa tot lo sant dia sense adonarse'n.—

Y es la pura veritat.

Los qu'encara s'atreveixen á negar que Barcelona siga la primera capital d'Espanya, no tenen que fer res més que venirhi á donar una volteta qualsevol dia que ploqui, y 's convencerán desseguida de la seva equivocació.

Per lo que toca á fanch y bruticia, no hi ha cap capital que se 'ns puga posar al davant.

Barcelona podrá ser un centro de progrés, un manantial de civilisació, un foco d'activitat; pero més que tot aixó, es un mar inmens de *pastetas*.

Dèu, de no res ne va fer un món.

A Barcelona imitém á Dèu ab bastanta propietat.

Ab quatre gotas que cayguin, fem un món de llot y porqueria, que fa quedar blau... ó de color de gos com fuig.

Un dels trastos més incómodos y ridículs que han inventat los homes, es sens dupte 'l parayguas.

¿Qu' es, en realitat, aquest utensili?

Una verdadera enganyifa, un resguardo ilusori, gracias al qual se mullan perfectament desde 'l nas fins als peus, preservantse á duras penas la copa del sombrero.

Si plou poch, no val la pena d'obrirlo, perque no fa res més que nosa; si plou molt s'empapan d'aygua, tan bè com si no 'l portessin.

Ja 'n poden passar d'estona buscant las ventatjas del parayguas: no 'n trobarán cap.

En cambi, tirin pèl cantó dels inconvenients: desseguida 'n sortirán á dotzenas.

¿Passan ab parayguas per un carrer estret? Ni ab tota la trassa del món podrán avansar més de dos ó tres passos per hora.

Si vostés son alts, han d'alsar lo bras perque 'ls nanos s'escorrin per sota.

Si son baixos, á cada moment han d'ajupirse,

TRAJE DE CAPRITXO.

Senzillés, gran novedat, molt efecte y poca pompa: un traje que ara ha arribat, y que diu que fa molt *trompa*.

perque 'ls transeunts de bona estatura 'ls passejin lo parayguas per sobre.

Ab aquest trasto s'exposan:

A treure un ull á qualsevol infelís que se 'ls colou al costat.

A xocar ab los toldos de las botigas.

A enredarse ab las bassinas de mostra dels barbers.

A foradar lo parayguas d'un altre ciudadá, veyentse, per tal motiu, embolicats en un lance que pot acabar malament.

Y—aixó es lo més usual—s'exposan á deixarse'l á qualsevol puesto.

En cambi, sense parayguas ¿á qué s'exposan?

Unicament á mullarse... una mica menos que portantne.

Vindrà un dia en que 'l parayguas figurará no més com un objecte raro y curios en algun museo d'antiguetats.

Y no faltarán tal vegada sabis erudits que, ensenyant aquest trasto á la juventut del porvenir, dirán ab un posat molt serio:

—¿Veyéu aquest bastó ab faldillas? Pues aixó es una tauladeta ambulante, que 'ls homes usavan antiguament quan plovia molt y tenían ganas de mullarse.

Al hivern tot té un color trist. ¿Ho han reparat?

Exceptuant lo nas de 'n Masvidal, que 's manté impertèrrit ab aquell coloret de maduixa que enamora, tots los demès sers y cosas de la creació cambian de tó y d'aspecte.

Las donas totas semblan lletjas. Ni 'ls polvos, ni 'ls unguents, ni 'l coloret poden dissimular los estragos que aquesta estació fa en las sevas caras.

Al hivern l'amor dorm. Si de tan en tan se desperta y 's decideix á disparar alguna fletxa, ó no dona en lo blanco ó s'embota en las solapas d'un rus folrat de pells.

Las fatxadas de las casas se tornan verdosas.

Los llumis fan mala cara.

Lo cel agafa un tò gris que convida á no mirarlo.

Fins las butxacas prenen un color extrany é indefinible: lo color del *vacto*.

¿Qué tal? ¿Tenen gayres panallons?

Vels'hi aquí un'altra ganga de las moltas que fan adorable l'hivern.

Antiguament era aquesta una dolencia que s'extenia exclusivament entre la gent de pochos recursos.

Avuy nò: hi ha senyoreta que *calsa* manguito, que no 's desdenya d'adornarse 'ls dits ab un parell de panallons á cada un.

M'han contat que á una nena de mans esculturals y divinas—durant lo bon temps—l'altre dia 'l seu gat va estar á punt de menjárseli un dit mentres l'acariciava.

A la quènta, la pobre bestiola, al veure qu'ella

li allargava la mà, va figurarse que li estava donant unas quantas salsitjas.

Afortunadament los inventors que 's desvetllan pèl bè de la humanitat, han descubert una pila d' específichs que, pèl curt interès d' una pesseta, fan desapareixe 'ls panallons instantáneament.

Molts, per xó, no ho creuhen, y juran que 'ls tals remeys no serveixen de gran cosa.

Un que 'ls ha probat tots sense resultat satisfactori, se 'n queixava amargament.

—Desengányinse, —deya:—pera curar los panallons, no hi trobat més que un remey, segur é infalible.

—¿Quín es?

—Un bon mes de abril.

No solzament entre 'ls sabis del gremi de meteorologistas, sinó entre 'ls paysans y tot, comensa á causar certa preocupaciò, l' extrany fenómeno de que com més va, més frets son los hiverns.

—Aixó—diuhen alguns—vol dir que la terra s' está refredant á passos agegantats.

—Jo crech que tot provè—diu un altre—del gran número de canals, túnels y cloacas que van obrintse cada dia. Per aquestas oberturas, la terra deu costiparse

—¡Cá!—replica un tercer:—lo que vol dir aixó es que 'l sol va perdent la virtut. Fa molts anys que crema y al últim deu haverse esbravat...

Siga lo que 's vulga, lo que no pot duptarse es qu' estèm ben frescos.

A. MARCH

A MA AYMIA.

Quan correspost me creya, ab molt salero carbassa m' has donat, joh nena ingrata! y aixó sols al pensar la pena 'm mata: per treuremho del cap no sè com ferho.

No calma un sol moment mon desespero y sempre de mos ulls lo plor esclata; fins crech que la rahò se 'm desbarata: per fi 'm tornaré boig, ho considero.

Tan es lo que per ta conciencia avara hi tingut de sufrir y encar sufreixo, que un fi dels més funestos se 'm prepara.

Sols un recurs me queda, t' ho adverteixo: una pistola tinch qu' es nova encara, y 'l dia menys pensat... me la puleixo.

PEPET SIMPATICH.

CADA VESPRE.

No 's pensin que sigui cap exageraciò: cada vespre es lo mateix.

Per la finestra del mèu quarto, que s' obra precisament sobre 'ls terrats vehins, hi tingut ocasiò d' observarls' hi 'ls moviments; nó una, sinó déu, vint, trenta vegadas.

Ell es del segón pis de la mateixa casa hont jo visch.

Tan bon punt se fa fosch, se 'n puja ab molta cautela escalas amunt y 's planta en un recó del terrat.

Al principi fins va ferme certa por; perquè, la veritat, un bulto dalt del terrat, ab lo temps que fa y á aquellas horas, no 'm semblava que pogués portar intencions gayre cristianas.

Pero aviat vaig entendre la cosa: lo *bulto* no portava cap més idea que trobarse ab una *bulta*. Un *ell* per una *ella*: es á dir, negoci d' amors.

Com hi dit, sempre ell es lo primer.

Al poch rato de ser al terrat, quan deu estar ben convenut de que ningú l' espia—perque ni remotament sospitar que jo me 'l miri—treu lo cap per la vora de la barana del cel-obert vehí, ab molta precauciò, y deixa anar un crit suau, apagat, una nota prolongada que ressona d' una manera especialísima.

Devegadas se sent un altre crit que li respón; pero molts cops l' infelís enamorat tè d' estarse una llarga estona de *plantón*, repetint la senya, mudant trenta vegadas de puesto pera ferse sentir milló, abalansantse per sobre de la barana á riscos de rompres la nou del coll y fent una pila de bestiesas.

Més ó menos tart, ella puja y 's reuneix ab lo sèu fulano, que l' espera ja ab candeletas.

Desseguida comensan á passejarse com dugas ánimas en pena terrat amunt, terrat avall, aturantse, tornant á caminar, disputantse una mica, murmurant després en veu més baixa, desapareixent darrera d' unas xameneyas, tornant á compareixe...

Hi ha vespres que tinch la paciència d' estarlos vigilant fins qu' ell desfá 'l camí y baixa d' amagatotis cap á casa seva; pero molts vegadas me veig obligat á deixarho corre y tancar la finestra, porque la conferencia 's prolonga d' un modo altament escandalós.

Pera evitar lo mal-de-cap que solen ocasionarme, hi dirigit ja varias queixas als del segón pis, pregantlos que posin remey á semblants extralimitacions; pero 'm responen que ja ho han probat, que no 'n poden sortir, que ni saben per hont se 'n va, que... vaja, excusas y panyos calents.

Ella no sè d' hont es; pero no pot ser de molt lluny, quan ell, desde la barana del nostre terrat, sab posarse en correspondencia ab ella.

Los primers días m' ho vaig pendre á broma, en primer lloch porque no m' agrada ficarme en lo que no 'm pertoca, y en segón lloch porque creya que no duraría gayre temps; pero hi anat veyent que la cosa porta trassas de no acabarse may, y que, per tal motiu, es precis adoptar providencias serias.

Tinch un plan d' emboscada perfectament combinat, y espero fer un *copo*.

Avuy es lo vespre escullit pera realisar la gran operaciò.

Estich resolt á no gastar consideracions de cap classe.

Si puch atraparlos, los deixo al siti.

No crech que per matar dos gats diguin res á ningú.

MATÍAS BONAFÉ.

LO CAP Y 'L COR.

Un ser á qui estimava va morirsem',
lo cor se 'n resentí,
y la rahó que al sentiment doblega
secá mos ulls humits.

—¡Ingrat! ¿perqué no ploras? ressonava
una veu dins mon cor
—¿Acás si ploras tornaré á la vida?
me deya la rahó.

FOLLET.

UN COP D' ULL A CA 'N PARÉS.

Posem nos en lo lloch dels artistes qu' exposan á ca 'n Parés: un concurs de caràcter local, sense estímuls de recompensas oficials y sense afany decidit de gloria y de renom, nos posa en lo cas de no mostrarnos massa exigents.

Pochs serán los expositors que hajan fet una obra expressa ab l' intent de admirarnos. Uns no aspiran més que á vendre—si poden—las sévas telas; altres se limitan á mostrarnos lo que pintan ordinariament y 's contentan ab que 'ls intelijents y 'ls crítichs los hi digan si están en vias de progrés, si se sostenen simplement, ó si—sense adonarse'n ells—retrocedeixen.

Pero fins adoptant un punt de vista tant limitat y especial, la primera impressió que causan los 180 quadros que cubreixen las parets del Saló Parés resulta altament favorable. Al primer cop d' ull s' endavina un progrés més que individual colectiu, lo qual es encare més satisfactori.

La tendencia de la majoria dels pintors allí representats s' encamina al mateix fi: prescindir de preocupacions y d' escolas, pera buscar la manera de interpretar los assumptos en la contemplació y estudi de la naturalesa.

Sense subjectarnos ni al órdre alfabétich ni á la classificació per géneros, donarém compte á corre-cuyta de lo que més ha lograt interessarnos.

Dionís Baixeras, artista estudiós y dotat de una forsa de voluntat ferma y decidida, revela un gran progrés en son quadro *Verano* (n.º 8). La figura de la noya plena d' expressió y vestida ab elegancia, descansant á la sombra de uns arbres, es deliciosa: si 'l paisatge no fós tant cru de color, l' obra resultaría perfecta. *En la alta montaña* (n.º 9) s' observan també notables condicions en la mitja figura del primer terme y en lo xicot del segón; pero 'l paisatge resulta inferior á ellas.

Santiago Rusinyol tè, pot dirse, 'l seu taller en la montanya de Montjuich. La preocupació de aquest artista es l' ayre libre y 'ls tipos especials que solen rodar per aquells recóns... Sas obras, á primera vista incoloras, al poch rato de mirarse 's iornan respirables per l' ambient de qu' están impregnadas. oferint bellesas d' execució notables. Encare que poch simpátich, son quadro *La Cargolada* (n.º 155) revela un talent de primera forsa.

Joan Brull ab son estudi *A la vora del foch*, que representa una vella escalfantse las mans en un braser, tè fragments notabilíssims, com son las citadas mans y las faldillas. Si tot lo demés estigués á la mateixa altura ¡quina enhorabona més entussiasta li donariam!

Joan Llimona es un poeta: sent y sent fondo; pero no sempre la seva execució resulta prou sólida. Son quadro *Pobres marinos* (n.º 87) desperta la emoció y fá olvidar deficiencias d' execució y de color, algún tan més visibles en *La promensa* (n.º 86).

J. M. Tamburini, sinó 'l sentiment, tè 'l temperament de poeta. *La partida del hogar* (n.º 168) recorda 'l final del acte primer de la *Linda*: l' efecte que produheix es teatral, de manera que l' ateneió 's fixa més en l' escenari qu' en la idea que sintetisa l' obra. Com á pintor, lo trobém més acertat en lo quadret: *Templando la guitarra* (número 169).

Enrich Serra en sa tela *Penas del alma* (n.º 166) se mostra altament romántich. No es certament aquesta l' obra, ni aquest tampoch lo camí que ha de donarli fama.

Leopoldo Roca s' aplica y estudia, y encare que no ha arribat á realisar los efectes d' ayre libre que busca ansiós. no pot negarse que 'ls busca y que per lograrlos treballa ab conciencia, realisant verdaders progressos.

Davant de 'n *Mas y Fontdevila* es precís treu-

LOS DEFENSORES DELS ENTARUGATS

«Somos mayoría y triunfaremos, y todas las calles entarugaremos...»

(Música del himne de Garibaldi.)

CIGARROS D' ESTANCH.

Ja hi he gastat una capsa,
y que no era pas petita...
Per fo vist aquests cigarros
s' han d' encendre ab dinamita.

re's lo sombrero, per ser un artista brillant, si bè que las dos obras que exposa actualment, fan anyorar la del any anterior.

Manuel Cusi dona una importancia desmesurada á l'execució: es relamit; pero treballa á conciencia: lo capet de perfil ab lo sombrero vermell es de un efecte extraordinari.

Francisco Masriera segueix impàvit cultivant la pintura de salò, sempre agradable y elegant, executada ab brillo y facilitat. Es l'artista aristocràtic per escelencia.

Agrassot sosté sa reputació: sa *Maja* (n.º 6) es lluminosa de color y está dibuixada ab grandiositat.

L'artista francès *L. Doucet* fa las delicias dels *gourmets*, per l'elegancia y frescura de tons de son quadret *Après Carnaval* (n.º 49).

Un aplauso entusiasta á *Federico Trías*, per sa tela *Gent menuda* (n.º 173), de entonació vigorosa especialment en lo ballet qu' está jugant per terra.

Parladé ab un de sos estudis ha lograt que alguns inteligents sostinguessen qu' era copia de Velázquez, sent en realitat una imitació felicíssima.

Peiró se mostra erudit y estudiós en sas *Bodas* (número 136) encare que d'execució treballosa y poch artística.

Son molt recomenables los retratos de *Caba* (números 31 y 32), artista prou reputat en aquest género.

A. Barlés segueix las petjadas de algún pintor francès: sos quadros presentan fragments ben executats; pero no tenen sinceritat y per lo tant no cautivan.

Marqués se presenta en lo doble carácter de paissatjista y de pintor de género. Sos paissatjes plens de llum y brillants de color ofereixen las bonas condicions que tothom li reconeix. Son *Quijote* es un atreviment que fins ara no ha resultat més que Cervantes ab la seva ploma. No obstant l'obra del Sr. Marqués, que guanyaria molt

si estigués pintada en major escala, ofereix qualitats molt recomendables.

Los paissatjes d'*Armet*, *Masriera* (*Joseph*), *Urgell* y *Vaireda*, aixís com las marinas de *Galofre*, *Morera*, *Meiffren* y *Roig Soler* segueixen mostrant las condicions ja conegudas y que semblan ingénitas de aquests artistes, per lo qual no 'ns hi detenim especialment.

Qui en realitat ha conseguit sorprendre per haver donat un pas de gegant, es lo jove *Enrich Galwey*, que per la frescura de color y sa execució sentida, al mateix temps que senzilla deixarà ab sas obras un recort de la present exposició. Sos quadros n.ºs 60 y 61 son d'aquells que forman época.

Los escultors s' han mostrat algún tant remissos. Sols disset obras hi ha exposadas y d'ellas no mereixen menció especial més que la variant sobre un tema ja conegut de Atxé y un boceto de Clarassó.

FRA JUNCOSA.

ACUDITS.

En un ball de festa major, un jove molt elegant vá anar á treure una noya per si volia ballar.

—Dispensi, va dir la noya: tinch compromís.

Y 'l jove, mirantsela de dalt á baix, li contestá somrient:

—¡Ah, dolenta! Ja sé perque no vol venir ja... Perque no la trepitji... ¡Cóm que tè 'ls peus tan grossos!...

P SISTACHS.

Diálech entre dos afamats:

—¿No es la Rita, aquella del vestit blau?

—¡Que ha de ser!.. ¿Qué tens pá al ull?

L'altre suspirant:

—¡Tant de bó!

S. DEL PALAU.

Un pobre emprén al mitj del carrer, á un senyor, demanantli que li presti algun socorro.

—Germá, diu aquest: no tinch un céntim.

Y en efecte, no duya més que uns sis mil duros... en bitllets de banch.

A. DE LA GUARDIA.

Una senyora se trobava de visita ab un nen y una nena, que eran fills seus. La mestressa de la casa doná un melindro al noy, y la seva mamá vá dirli:

—Qué diuhen los nens?

—Gracias.

Després ne donaren un á la noya, la qual se descuydava també de dir aquella paraula.

—¿No has vist que ara mateix acabo de renyar á en Pepito perque no ha dit gracias? ¿Cóm es que tú tampoch ho dius?

—Com que vosté ha preguntat: ¿Qué diuhen los nens? y jo soch nena!...

S. DE VALLCARCA.

En una classe de música:

Lo professor: —¿Qué son y per que serveixen los calderons?

L'alumno ab sencillés: —Es precis distingir lo calderón modern del antich.

Lo mestre se 'l mirá sorprés, y 'l xicot continuá:

—L' antich era poeta y servia per fer versos: lo modern es artista y serveix per picar toros.

—¡Y viva tu mare! digué un altre alumno.

A. GELAS.

LLIBRES.

BROTS.—Poesias de J. BAUCELLS PRAT.—Notablement imprés é ilustrat ab hermosos dibuixos á la ploma del jove artista Sr. Pellicer Monseny, acaba de donar á llum sa primera colecció de versos lo Sr. Baucells Prat, á qui coneixen ja 'ls lectors de la ESQUELLA DE LA TORRATXA, per algunas poesias insertas en aquest periódich.

Lo titol de *Brots* es modest. Brotant en la primavera donan los arbres sa primera manifestació de vida y de fecunditat. Dels brots surten las fullas, las flors y 'ls fruyts. Aixís també lo poeta, modest y sense pretensions, comensa pèls brots, y ja en aquests deixa endavinar lo Sr. Baucells que tè qualitats recomendables, com son senzillés en l' elecció dels assumptos, acert en lo desarrollo dels mateixos y molta facilitat en la versificació.

En la colecció hi ha poesias de diversos géneros: las festivas y las satíricas figuran al costat de las serias, y en totas hi despunta l' intenció.

Inseguint la costum, sempre que 's tracta de versos catalans, ne reproduhirém una, advertint previament que no es la millor, sinó la primera que 'ns ha caygut al ull.

Diu aixís:

DIÁLECH DE CARRERÓ.

—Pero... vol dir, senyora Lluçia, que 'l Papa se 'ls gastará tots aquestos diners que li regalan?

—Nó, dòna, no: mossen Nofre diu que ara n' enviarán aquí, y á tots los que tenim la consciència *limpia*, 'ns passarán una pesseta diaria.

LAPSUS

FILOSOFIA SABATERESCA

Ja vos asseguro jo
que 'm fá mal efecte aixó
de mirá al portal, penjadas,
las sabatas esquinsadas
que hi tè l' ataconadó.

Que treballa ab bonas mans
l' oficial de porteria,
crech vol dir en garantia,
lo mostrar als parroqnians
tal desgracia y avería...

¿Com no llucas ni barrinas,
sabater ó papanatas,
que aixís creuran las vehinas
que no adobas pas botinas
sinó qu' espatllas sabatas?...

J. BAUCELLS PRAT.

LA ELECTRICIDAD EN LA ANTIGUEDAD Y EN LA EDAD MEDIA.—*Ensayo histórico* per F. DALMASES GIL.—Es un treball escrit ab precisió y claretat, que contè multitud de datos interessants respecte al concepte que de aquesta gran forsa del sigle XIX tenian los pobles antichs, de l' Edat Mitja y de principis de l' Epoca moderna.

L' estudi del Sr. Dalmases demostra las moltas vicissituts que ha de passar un invent, avants de alcansar forma práctica com la que tè avuy dia la aplicació de la electricitat.

REGIONALISME ECONÓMICH.—*Discurs sobre 'ls fins del Foment de la riquesa de Catalunya, catalana* de D. JORDI D. PERE ESTASÉN.—*Versió nyor Estasén* que ve dedicantse, fa algún temps, á la ciencia económica, omplí 'l deber reglamentari que li imposava 'l càrrech de president de la associació *Foment de la riquesa de Catalunya*, pronunciant un discurs escrit ab l' istil fogós y fácil que li es característich.

S' indican en ell algunas solucions dignas de major desarrollo y de més detingut estudi, pero generalment acertadas. En lo que no está tant felís lo Sr. Estasén es atacant principis polítichs que poch tenen que veure ab lo tema de son discurs. Los antecedents del Sr. Estasén haurían de imposarli una conducta més cauta.

En la versió catalana de aquest discurs, lo senyor Casas y Carbó, emplea un sistema ortogràfic degut á sos especials estudis en la materia, y que 'l creyém digne de consideració. Hem observat qu' es rigurosament fonétich, de manera que al rompre decididament ab la tradició, facilita de una manera notable la pronunciació de la llengua catalana.

LA CAPOTA DE PALLA.—*Comedia en tres actes y en vers* de D. M. FIGUEROLA ALDROFEU.—Aquesta producció, de qual estremo en lo *Teatro de Novedats* donarem compte oportunament, consignant l' éxit satisfactori que va obtenir, ha sigut impresa y posada á la venta.

Avís á las personas que desitjin ferse un tip de riure.

Hem rebut los quaderns 9 al 16 de la publicació *Museo de Juventut* que ab tant éxit ve donant

LA NOSTRA GENT.—

Don Pedro Bosch..... ¡Quina lletra tan bonical!.... Aquestos adornos caligràfichs no 'm fan gayre gracia... ¡Ja m' hi jugaria qualsevol cosa que aquí dins me demanan diners!....

à l'estampa la casa editorial de la viuda de don Joan Trilla, baix l'acertada direcció del senyor Aranda y Sanjuan.

Tant l'ilustració, com lo text se sostenen á una gran altura.

RATA SABIA.

CAPRITXOS.

I

AMOR ANIMAL

—¿Eh que m' estimas molt, mona?
—Molt t' estimo, ratoll:
gatet mèu... —Gacela mèval!
Y ara qui eran hém de dir

ella, una *xinxà* de fàbrica
y ell un *pollo* bastant fi.

II

ULLS ASSESSINS

—Hi ha uns ulls traidors ¡ay! que 'm matan
que 'm fan patir de debó...
—¿Son los ulls de la Dolores?
—Oh, no: son uns ulls de poll.

III

ELIMINACIONS

Preguntava la Carmeta
l'altre día á n' en Papet:
—De Papet y de Carmeta
quin nom, noy, t' agrada més?
—De Pa-pet lo primé 'm quedo
y deixo tot lo demés...
y de l'altre 'l primer deixo
y vull lo que ve després.

(Dibuixos de Mariano Foix.)

—¡La candida paló... la cándida paló... la cándida paloma!... No hi ha remey: ¡al trobar aquesta nota, no' puch arribari de cap manera.....
—¡Veji! Potser si pujava dalt d' una cadira.....

IV

CASTICH PROVIDENCIAL

Fá poch ten.ps que 's corria aquí la véu que á un capellá un salvatje 's va menjar, y aquest salvatje ¡horror! créurho podéu la triquina al poch temps lo va matar... Aixó va ser bèn bè, un cástich de Déu.

CUCARACUCH.

PRINCIPAL.

Hem de deixar per la senmana entrant—per haverse hagut de adelantar un día la confecció de

L' ESQUELLA—lo donar compte del estreno de la comedia traduhida ó arreglada del alemany: *Guerra en tiempo de paz*.

Fora de aquesta no ha presentat aquest teatro la més mínima novedat.

Las novetats anirán venint prompte. S' anuncia l' estreno de *Durand y Durand*, una de las obras més xistosos que l' any passat van estrenarse á París, y ademés se assegura que donará alguns concerts la Sra. Paoli, que acaba de alcansar á Madrit verdaderas ovacions.

LICEO.

Mentres se prepara l' estreno de *Carmen*, s' haurá cantat á horas d' ara la *Lucla*, debutant lo tenor Caylus y la tiple Billioti. Per las rahons ditas més amunt, hem de deixar lo donarne compte, per la senmana próxima.

Lo que no podem omitir es l' éxit colossal que obtingué dissapte y diumenje 'l *Lohengrin*. No poden formarse una idea del entusiasme que vá despertarse en lo teatro.

Per una part los nous ensaigs que havia tingut aquesta portentosa partitura brillantaren més y més sos incomparables primors; y per altra part la música de Wagner vá obrintse camí de día en día, en lo gust del públich.

La Borelli 's lluhí moltíssim, lo propi que 'ls demès artistas.

Y en quant á n' en Goula, estigué colossal.

ROMEA.

Ab lo títol de *La dama de las panotxas* s' han donat dugas ó tres representacions de una gatada, deguda á D. Marcelino Santigosa, y destinada á fer riure, objecte que 's lográ.

Diumenje á la nit, ab motiu de donarse la primera representació de *Lo bordet*, lo teatro estava plé de gom á gom.

L' autor fou cridat distintas vegadas al final dels actes.

Y en quant á l' execució sortí molt ajustada, reculint aplausos freqüents la Sra. Abella y la Srta. Coello, lo mateix que 'ls Srs. Bonaplata, Martí, Fuentes, Goula, Fernández y Virgili. Los Srs. Pinós y Valls contribuïren en sos insignificants papers contribuïren al éxit.

L' obra fou dirigida ab molta inteligencia per l' indicat senyor Bonaplata.

Per la próxima senmana está anunciat l' estreno del nou drama del Sr. Ferrer y Codina, titolat *La comedia social*.

TIVOLI.

S' ha posat en escena *El reloj de Lucerna*. Qual rellotje potser senyalará la hora de las novedats qu' están preparantse.

NOVEDATS.

—¿Qué tal?
—Sens *novedat*.

CATALUNYA.

La venganza catalana es un drama vigorosament escrit per Garcia Gutiérrez: més literari; pero menos dramátich que *El Trovador*.

Com una curiositat pot anarse á veure aquesta producció feya anys no representada á Barcelona, y qu' es un recort de la época en que 'ls dramas de guerreros eran la gran moda.

CIRCO EQUESTRE.

Los que dissapte passat van anar á la *Feria de Sevilla*, podían *abrigar* la esperansa de treure un novillo, sacrificat á mans de Meric (a) el Mulato.

Ja veuen qu' en aquets temps tan rigurosos *abrigar* una esperansa sempre dona consol, com tot lo que *abriga*.

La llástima es que 'l tal novillo 's ríf en una pessa.

Escolti Sr. Alegria ¿no sería millor guisar-lo y servirlo als que 'ls hi toqués la sort?

En aquest cas serían molts més los que gastarían aquell *abrich* interior de que parlavam.

N. N. N.

A LAS PENAS...

I.

—¡Requetrech! .. trona y llampega!..
s' ha desfet un huracá
y 's diu, si per Barcelona
han caigut set ó vuit llamps!

Som al carrer de las Moscas
en un pis dalt d' un terrat,
dintre 'l qual, una velleta
está resant á Sant March.

Requetrech! lo tro may para
y se sent un fort *Pim! Pam!*

La pobre vella s' aixeca
y diu tremolant:—Quí hi ha?

—Obriu, mare:—Ah! en *Fardalico!*

L' esperava... que vens tart!

Lo fill no torna resposta

y 's deixa caure aplomat

sobre una cadira coixa

y cadira y ell... ¡*Patam!*

cauhen en terra y 'l noy...

queda aixís... més llarch qu' un sach.

Requetrech! altre tro ab furia!..

La mare ja está si cau

ó no cau y al noy pregunta:

—Qué tens?.. qué 't passa?.. qué hi ha?

—Mare mèva! Mare mèva!

diu donantse cops al cap!

jo aixó no podré pahir'hol!..

—Qué tens?

—M' han carbassejat!

Anava en candidatura

perqué 'm fessin *concejal*,

y he tingut sols lo mèu vot

y un altre de un mèu company.

No ha volgut ningú ajudarme!

quín xasco que m' han donat!..

—Ay los dolents! Pillos! murrís!

demá quan vagi á comprar,

cregas que aquestos *ganapias*

á la Sila sentirán.

Sopa, fill meu...

—No tinch gana...

No vull res!.. Tot s' ha acabat.

Jo soch pastisser d' ofici;

ves si surto *concejal*

qui hauría fet los pastels

més ben fets que jo? No, cap?

Ni en Rius, Sol, ni en Fontrodona;

ni cap d' ells que tants ne fan,

m' hauría guanyat á ferne!

Mare!... estich desesperat!..

No vull saber res... dexeume...

Entra en son quarto y... *Pataf!*

tanca la porta de cop

y... silenci y soletat.

II.

Se lleva la mare... y troba

las portas de bat á bat...

Busca 'l noy... res... tot inútil...

mira bè... y troba á faltar

un arma que en *Fardalico*

fa poch havia comprat...

Al moment arrenca un crit!...

surt furiosa escala avall...

Alguns vehins l' acompanyan...

ningú no la pot calmar...

Al arribar á la Rambla

preguntan al senyor Pau,

oncle del noy, si 'l ha vist,

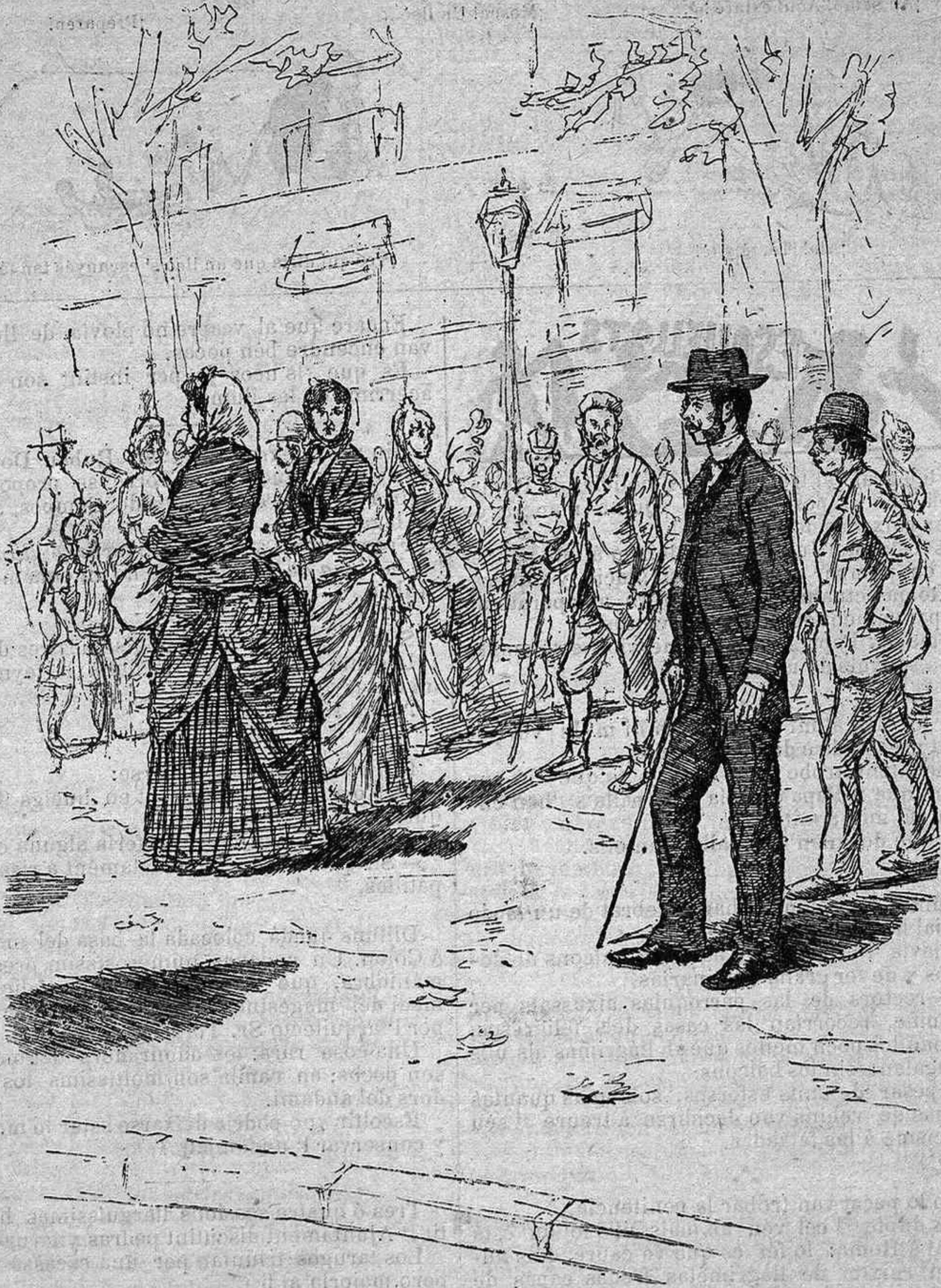
y aquet los diu ab esglay
cap à mar he vist qu' anava
 corrent y desorientat...

—*Cap à mar!* Reina santíssima!
 Dèu méu! es... de *cap à mar!*
 Y duya las calsas novas!
 Dos mocadors de mocar!
 Los calsotets nous de tela!
 Quína desgracia més gran!
 Ves los peixos que se 'l menjin
 si 'n anirán de mudats!

Correm ab ansia á buscarlo...
 pot ser que pugam salvar
 la roba!... 'Ném á can Tunis...
 Y corrent sempre y buscant...
 quant perden ja l' esperansa
 me 'l troban... á Miramar,
 abrassat ab dugas *flavias*
 menjantse un dinar de nap.

JAUME PIQUET.

A LA RAMBLA.

—¡Qu' es extrany! Tan mudat que vaig, y no puch sortir al carrer que tothom no 'm miri.... Jo crech que ho fan las patillas.

UN PINTOR AL DESERT.

¡Ah salau! Aquí estaré bè.

¡Mosca! Un lleó...

¡Preparent!

¡Ala! ¡Tè, tè y tè!

¡Ves qui diria que un lleó s' escanyés tan fácilment!

Lo telégrafo al trasmetre las noticias de Roma, sembla que 's posi nerviós. ¡Quina manera de abocar ruixadas de grandesas!

Las festas del Jubileu excedeixen á tota ponderació en pompa, magestat, ostentació y riquesa.

A Roma actualment tot se 'n va ab aparato ab acompañament de pedras preciosas.

Lo mateix Papa s' ha posat nerviós, está magre y dòna senyals de una gran fatiga.

**

En tot aixó á mí no m' hi va ni m' hi vè, per lo tant prescindiré de comentaris.

Unicament trobo una cosa, y es que 'ls que creyan que 'l Papa dormía á la palla s' han enganyat de mitj á mitj.

Los que dormían á la palla eran ells.

Tambè á Barcelona s' han celebrat de un modo especial las festas del Jubileu.

Hi havia 'l projecte de adornar balcons ab domassos y de fer grans lluminarias.

Los rectors de las parroquias aixussats per D. Jaume, recorrian las casas dels feligresos, demanantlos poch menos que ab llágrimas als ulls qu' engalanessin los balcons.

Y á pesar de tants esforços, sols unas quantas dotzenas de vehins van decidirse á treure 'l seu catolicisme á las fatxad s.

**

Y en lo pecat van trobar la penitencia.

Sens dupte 'l cel véu ab mals ulls lo qu' está passant á Roma: lo fet es que va caure dels núvols un ruixim de llagrimetas fredas capás de gelar l' entusiasme católich més ardorós... y de tirar á perdre 'ls domassos més resistents.

Encare que al vespre no plovia, de llums se 'n van encendre bèn pocas.

Es que 'ls neos ja per instint son enemichs acérrims de las llums.

Diu un telégrama qu' en Rubau Donadeu, d' acort ab lo Duch de la Torre, se proposa perseguir á D.ª Mercé Martínez de Campos, acusantla de bigamia.

Francament, aixó de convertir la *lluna de mel* ab la *lluna de Valencia* no ho intenta més que 'n Rubau.

S' ha acabat la huelga dels mestres de casas. Los huelguistas han tornat á la feyna ab las mateixas condicions.

No ha sido nadie.

**

D. Francisco al despertarse:

—¿No s' han pas declarat en huelga 'ls perruquers?

—Encare no. ¿Qué se li oferia alguna cosa?

—Sí, que vingan immediatament á rissarme las patillas.

Dilluns quedá colocada la basa del monument á Colon. Un concurs numerosíssim presenciá la maniobra, que 's realisá ab tota felicitat, per medi del magestuós andami de ferro, construït per l' arquitecto Sr. Torres.

Una cosa rara: los admiradors del monument son poch; en cambi son moltíssims los admiradors del andami.

Escoltin ¿no podría deixarse estar lo monument y conservar l' andamiatje?

Tres ó quatre sessions llarguíssimas ha invertit l' Ajuntament discutint pedras y tarugos.

Los tarugos triunfan per una escassa majoría; pero majoría al fi.

Y ara no 's pensin...

Res: los regidors que votan en favor dels ta-

rugos procedeixen ab la més bona intenció del món.

Pero, segons lo ditxo, l' infern está entarugat... de bonas intencions.

Una carta de Berlin que publica 'l *Liberal* assegura que 'l govern alemany respecte á la Exposició de Barcelona, 's conduheix no ab hostilitat; pero sí, ab una fredor tal, que fins s' absté de demanar al parlament un crèdit per atendre als gastos dels expositors.

¡Qué s' hi ha de fer! Los productors alemanys se quedarán en *Berlin*.

Y 'ls exposicionistas barcelonesos, en *berlina*.

Lo Guadalquivir s' ha desbordat.

Es un riu andalús y ha volgut fer una *juerguecita*.

A Sevilla ha inundat completament lo barri de Triana.

Ja 'm sembla que sento al Atlántich, quan rebí 'l seu tribut:

—¿Qué t' avuy aquest ximple que v' tant salat?

Ab motiu de la inundació no hi ha hagut més que una desgracia.

Un pobre borrarxo va ofegarse.

Vejin si tenia rahò de aborrrir l' aygua.

A Andalusia 's desbordan los rius.

A Murcia també.

Y á Barcelona igualment.

Aquí 's desbordan los Rius... y Taulets.

Los estragos no 's veurán sino després de la Exposició.

Madrid aquests días ha quedat cubert ab una capa... de neu.

Tremoléu provincias.

Per obrir la gana no hi ha res com lo fret.

Lo regalo que las Hijas de María de Santa Clara han fet al Papa, van confiarlo al canonge Collell, porque 'l portés á Roma.

¡Ay pobres Hijas de María!...

¡Ja 'us arreglará D. Jaime quan se 'n enteri!

Al Teatro de Cartagena s' ha representat una tragedia espantosa. A lo millor de una funció sona un espatech horrible que apaga las *candilejas* del escenari.

Las taulas quedan salpicadas de sanch y de trossos de cervell. Tothom fuig horrorisat.

¿Qué havia sigut? Un espectador, cansat de la comedia del mon, acabava de suicidarse, per medi de un cartutxo de dinamita.

No podrá dirse qu' era un cap sense cervell... ja que 'l cervell de aquell infelís varen veurel, vulgas que no, moltes de las personas que presenciaren tan horrible escena.

L' altre día 'ls carrabiners van sorprendre en una casa del carrer Cremat gran una maquineta pera fer cigarillos.

Y veurán com ara al industriós contrabandista li aplicarán la pena, quan en realitat li haurían de concedir un premi.

Per quan l' adelanto de fer cigarillos ab màquina, qu' ell tot sol havia plantejat, es un pro-

grès que 'l govern ab tants anys de tenir lo monopoli del tabaco, no havia pogut arribar á realisar-lo.

Lo fill de la Sarah Bernhardt, ab tot y ser fill de una cómica y haverlo tingut aquesta fora de legítim matrimoni, 's casa ab una princesa.

Las targetas de invitació, dirigidas per la seva mare ostentan la máscara trágica, 'l punyal de Melpómene y 'l cetro de Talia, ab aquest lema: «¡A pesar de tot!»

Un casament aixís es lo desenllás de un drama, que podria titularse: «*Sigle XIX.*»

Una ignocentada.

L' autoritat municipal de Sant Pol lo dia de Ignocents, reb un anónim, notificantli qu' en una barca abandonada, hi havia un depòsit de caixas de petróleo, que havían de ser introduhidas, sense pagar drets, en la població.

L' autoritat pren las sévas precaucions, y en companyia de la forsa del resguardo, 's dirigeix en busca de las caixas.

Ja las troba... ¡oh felicitat!... Ja las embarga... Ja busca un carro per transportarlas al fiolato... Ja son á casa.

En aquell instant, se li acut á un dels presents la idea de obrir una de las caixas per veure si 'l petróleo es refinat ó está per refinar.

Ja l' obran...

Y tothom á coro:

—¡Quina pudó!...

La canalleta desde 'l carrer:

—¡La llufa!... ¡La llufa!...

Una de las pocas fatxadas qu' estavan iluminadas ab brillantès lo dia del jubileu, era de la Companyia de Tabacos de Filipinas.

Un accionista:—Dongués tanta llum la caixa, com la fatxada!

Un fumador:—Cremessin tant los cigarros com lo gas!

Un devot:—Diu que al Papa, aqueixa companyia li ha enviat un puro de una tonelada.

Un conegut del bisbe:—¡Si D. Jaime 'l pogués arreplegar!

Lo día 20 del actual se celebrará 'l primer sorteig de la Loteria per irradiació.

Un sol número determinarà totas las sorts.

La idea es práctica. Ja que del joch se tracta, la gran qüestio es jugar depressa.

Pero 'm sembla que 'ls jugadors perden un dels encants de la Loteria: l' encant de mirar la llista dels periódichs, la llista oficial y poder dir:

—Si aquest 3 hagués sigut un 8 y aquest 6 un 9 m' haurían tocat cinch duros.

Lo día de any nou los obrers de Santa María del Mar seguint una antigua costum, van repartir fideus y sucre als pobres de la parroquia.

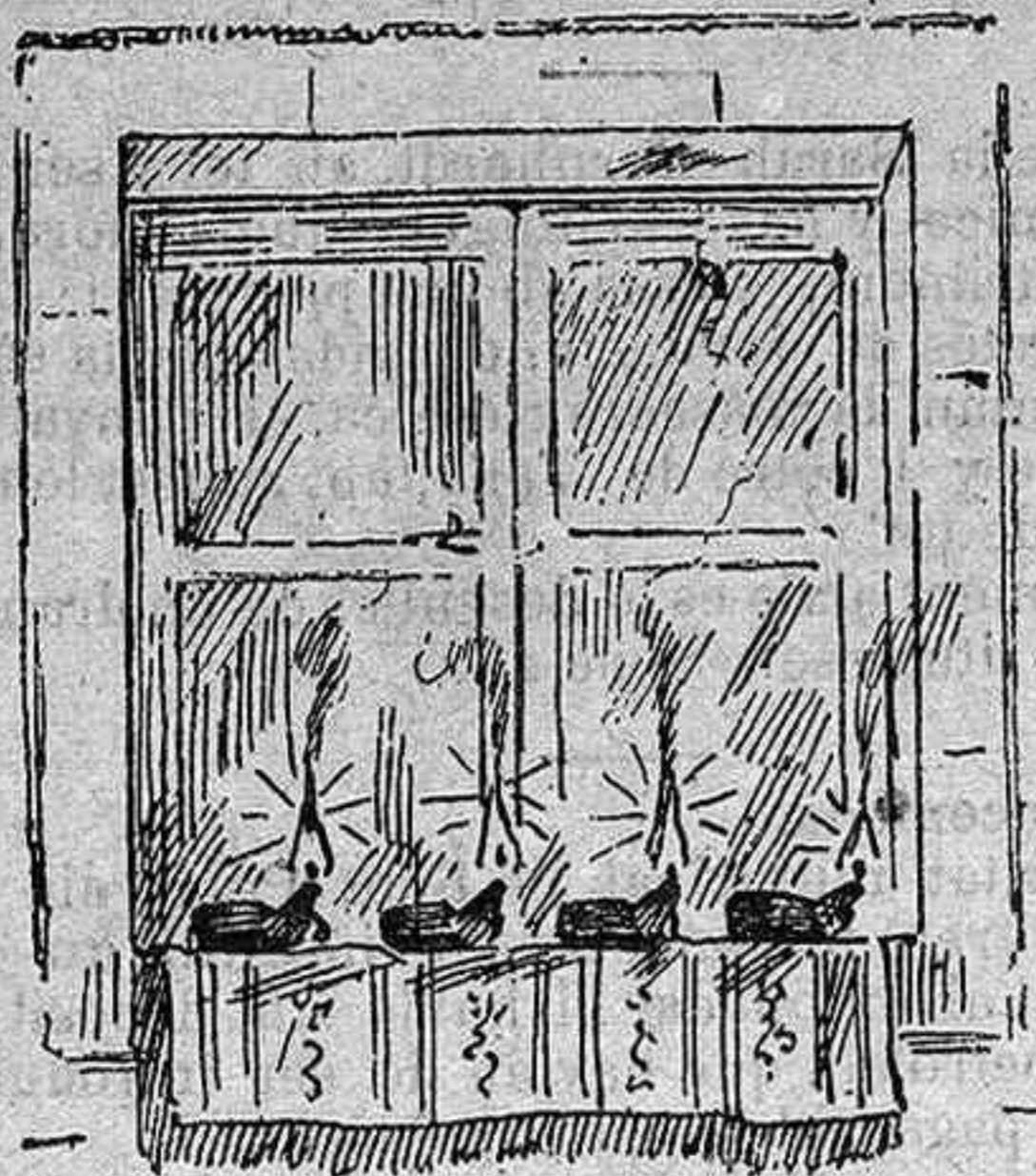
Escoltin: ¿no podrian sustituhir lo sucre per arrós?

Aixís al menos los pobres podrian dir:

—Las antiguas costums de Santa María 'ns fan molta escudella.

Tothom fins ara se recorda de 'n Bismarck y ningú de la seva dona. Un periódich inglés publica un estudi sobre la costella del gran canceller de ferro.

RECORTS DE LAS LLUMINARIAS PÉL PAPA.

Quatre globos, deu gressols,
sis atxas de mala cara,
poca gent, un temps molt fresch
y... fanch pèl pare y la mare.

Es, segons diu, una bona senyora, de conversa agradable y després de dinar molt expansiva y aficionada als quèntets amanits ab sal y pebre.

Una cosa li fa angúnia: 'l vent. Siga istiu, siga hivern, fa tancar tots los balcóns: un alé d' ayre la molesta.

Y á pesar de tot—lo qu' es la fatalitat—una dona tant enemiga del vent, va haver de casarse ab un home, que, sempre que vol, ab una bufada aixeca un huracá que devasta tota l' Europa, arreballa las coronas del cap dels reys y ompla 'ls camps de cadáveres.

A Brihuega han sigut assassins, en un ma-teix día, dos serenos.
¡Alabado sea Dios!

En Joanet se dedica á fer versos; pero las rimas son de la pell del diable, y no sempre se li mostran dócils.

L' altre día me 'l veig trist, cap-ficat, magre y groch que feya por.

—Qu' está malalt? vaig preguntar á un seu amich.

—Sí, pobret; me va respondre.

—Y donchs, ¿qué tèt?

—Un *rimatisme* agut.

A Milán fa temps que 's practica la incineració dels cadáveres.

Un día cremavan lo cos de un pobre home qu' en vida havia tingut molts disgustos doméstichs, gracias á la seva dona qu' era una coqueta refinada.

Un amich que assistia al acte deya:

—¿No sentiú, quina olor de banya cremada?

Un burro de quatre solas, va enviar una obra seva á un crítich perque la llegís y li dongués parer.

Comensá aquest la lectura; pero l' obra era tan dolenta, que rebotentla per terra, agafá una ploma y escrigué lo següent al autor:

«Enterat: nombri padrins.»

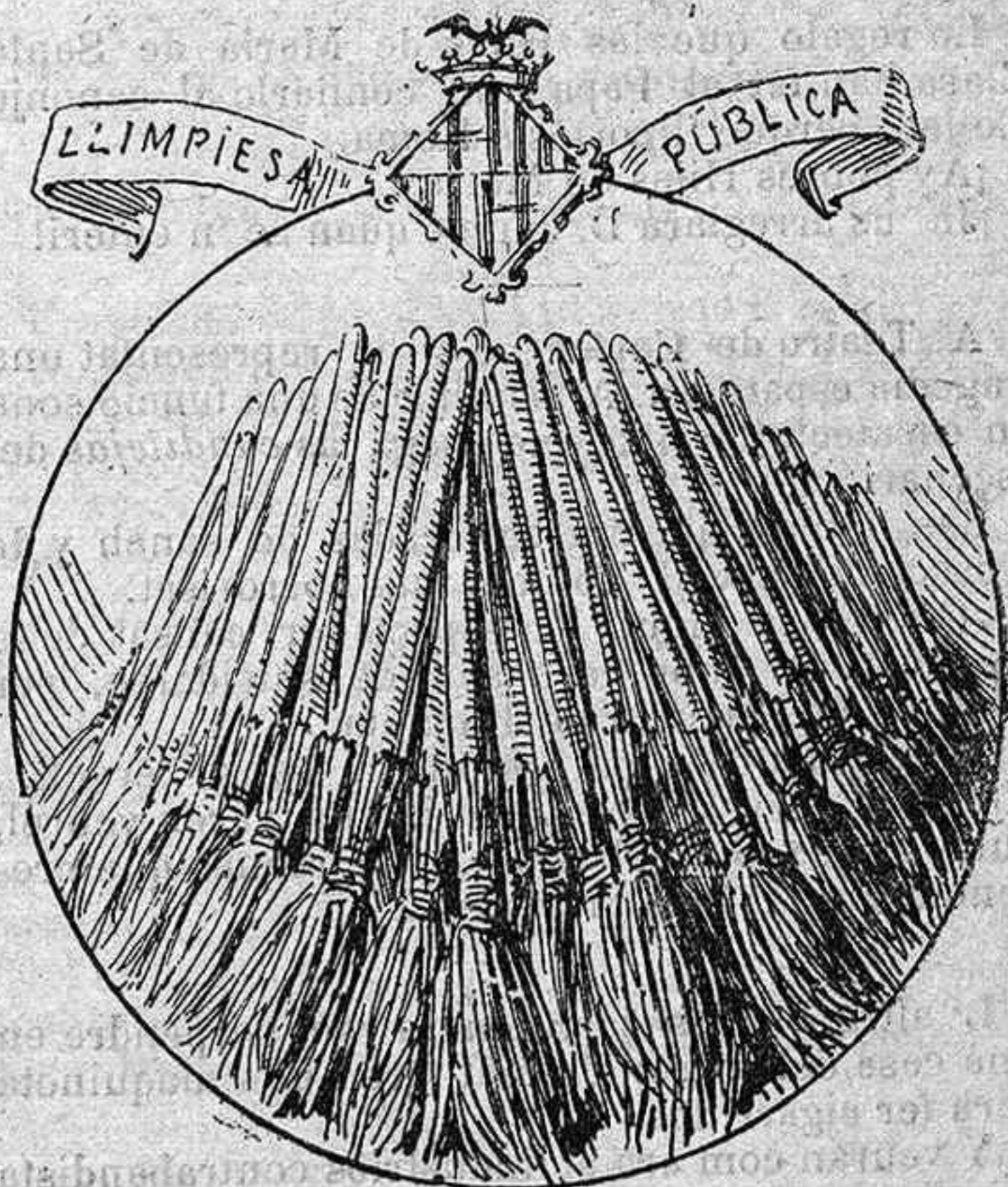
—Ola Enrich ¿y aixó? ¿Calvo ja? ¿Tan jove y 't cauhen los cabells?

—No es que 'm caygan, sino que se 'm gastan.

—Se 't gastan?

—Si noy, desde que visch en un entressuelo que frego 'l cap ab lo sostre.

¡SENYOR ALCALDE...!

Quan fassi la Exposició,
lo que tèt de pensar més
es comprar cent mil escombres
per netejá aquests carrès.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

ANUNCIS

ACABA DE PUBLICARSE

EL NÁUFRAGO DEL CYNTHIA

POR

JULIO VERNE y ANDRÉS LAURIE

EDICIÓN ILUSTRADA CON 26 GRABADOS POR JORGE ROUX

2 cuadernos en 4.º, Pesetas 2.

LA PRIMERA FALTA

POR MARÍA DEL PILAR SINUÉS

Un tomo en 8.º de 250 páginas, Pesetas 2.

XAVIER DE MONTEPIN

LOS AMORES DE UN LOCO

VERSIÓN ESPAÑOLA

Un tomo de 227 páginas en 8.º, Ptas. 2.

JULIO CLARETIE

EL ÚLTIMO FOSO

VERSIÓN CASTELLANA

de un redactor de EL COSMOS

2 tomos en 8.º, Ptas. 5.

BROTS

Poesias de J. BAUCCELLS PRATS, ab dibuixos de 'n J. Pellicer Monseny. Un tomo en 8.º esmeradament imprés, y val sols

Ptas. 1.

GALERÍA DE MATRIMONIOS

POR

CARLOS FRONTAURA

Tercera edición ilustrada por E. de la Cerda

2 tomos en 8.º magnificamente impresos, Ptas. 7.

M. FIGUEROLA ALDROFEU

LA CAPOTA DE PALLA

COMEDIA CATALANA

EN TRES ACTES Y EN PROSA

Preu Ptas. 2.

Avis important

ALS COLECCIONADORS DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Qualsevol que desitji encuadernar la colecció del any passat de aquest periódich, ab tapas especials que hem fet al objecte, pot adquirirlas per UNA PESSETA en aquesta administració.

EN PRENSA

EL AÑO PASADO

POR

J. YXART

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, ne remetent ademés 2 rals pèl certificat. A 'ls corresponsals de la casa s' otorgan rebaixas.

AL PARQUE.

—Qu' es aquest aucell, mamá?
 —Una perdiu.
 —D' aquelles que menjém devegadas?
 —No; las que nosaltres menjém... venen del escorxador.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—De-ci-ma.
2. Id. 2.ª—Sal-do-ni.
3. ANAGRAMA.—Diria-Diari.
4. MUDANSA.—Ves-Vel-Vell.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Vilarodona.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Violeta.
7. ROMBO.— M

N A P
 N U R I A
 M A R C E L A
 P I E R A
 A L A
 A

8. GEROGLÍFICH.—Puja més lo soroll que las nous.

XARADA-DOBLE.

—Qué tal ¿com té trobas Quima?
 —Jo per ara bé, ¿y tú Eloy?

—No tant, perque la dos-prima me fa mal.—Ho sento noy!
 —Y, á propòsit, á en Total ¿fa temps no has vist?—Algun dia.
 —Mira, es un xicot que val.
 —Es prima-dos ja ho sabia.
 —Ell de tú está enamorat perqu' ets tan prima-segona y 'ls mals ratos que l' hi has dat no es propi de ta persona.
 —Ell qui vol es á la Tot perque diuhen té diné.
 —Donchs no es tersa-dos de dot y jo t' ho dich perqué ho sé.
 Además, tú tens la prima molt bona per treballar, y no duptis, qu'ell t' estima y ab tú 's desitja casar.
 Mes encara, ella no té la salut com tú tan bona.
 —Que estich hu-terça ja ho sé.
 —Donchs sigas la sèva dona! Si 'l veig demá al dematí...
 —Que l' estimo l' hi pots dí.
 Lector, en lo parlar d' ell veurás lo nom del novell y lo nom de la donzella si endavinas que diu ella.

CABO XINXILLA.

ANAGRAMA.

En una tot de la taula hi tinch un total qu' es mèu, que 'm va caure ahí a las déu jugant ab la tía Paula.

UN SARRALENCH.

MUDANSA.

ANUNCI. En lo carrer de 'n Total, se llogará un home, per netejar un tot, donantli un bon tot. Per més detalls, carrer del Total, número tot, primer pis. (Baixant del cel).

ROMÀ ESPINAT.

TRENCA-CLOSCAS.

V. SOL TÉ 'L VI DE LLERONA?

Formar ab aquestas lletras lo titol de una pessa catalana.

RAFEL ALONSO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de dona.
- 1 5 4 7 6 7 8.— » de »
- 6 5 2 4 2 3.— » de »
- 5 6 5 4 8.— » de »
- 3 5 8 6.—Plassa de Barcelona.
- 2 6 7.— » de »
- 3 5.—Nota musical.
- 4.—Consonant.

SUTERO FUROR Y C.^a

CONVERSA.

—Tu, Marsal, D. Ignaci diu que portis lo gall al forn.
 —A quin? Al de 'n Joan?
 —Búscaho, que ja t' ho he dit.

J. T. ANQUILA.

GEROGLÍFICH

NOS

X
 L
 I K I
 I

A. GIBERT.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.